

Trei răni de bună credință

de A. W. Tozer

„De bună credință sunt rănilor pricinuite de un prieten” spune Duhul Sfânt în Proverbe 27:6 (ROB). Ca nu cumva să ne imaginăm că cel care predică este cel care face rănilor, vreau să citim din Iov 5:17-18: „Ferice de omul pe care-l ceartă Dumnezeu! Nu nesocoti mustrarea Celui Atotputernic. El face rana și tot El o leagă; El rănește și mâna Lui tămăduiește.” Vedeți, cel care face rănilor nu este slujitorul, ci Însuși Stăpânul. Deci, cu acest lucru în minte, aș vrea să vă vorbesc despre trei răni de bună credință făcute de un prieten.

Înainte de a mă avânta în mesaj, aș vrea să vă fac cunoștință cu o mică doamnă care a murit cu vreo șase sute de ani în urmă. Ea a trăit cândva, a iubit, s-a rugat și a cântat în orașul Norwich din Anglia. Această mică femeie nu a avut prea multă lumină și nici nu a avut cum să primească multă lumină, dar partea frumoasă în ceea ce o privește este că, în ciuda puținei ei lumini biblice, ea a umblat atât de aproape de Dumnezeu, încât a devenit plăcut mirositoare, ca o floare. Și, cu mult înainte de vremurile Reformei, ea a fost, în duh, o evanghelică. A trăit și a murit și este la Domnul de aproape șase sute de ani, dar a lăsat în urma ei o mireasmă a lui Cristos.

Anglia a fost un loc mai bun fiindcă această micuță doamnă a trăit acolo. Ea a scris numai o carte, o carte foarte mică pe care o poți pune în buzunar sau în poșetă, dar este atât de plină de savoare, este atât de divină, de cerească, încât reprezintă o contribuție distinctă la marea literatură spirituală a lumii. Doamna la care fac referire este cunoscută drept Lady Iuliana.

Înainte de a ajunge la această viață glorioasă, radiantă, care i-a adus faima de mare creștină peste tot în acea parte a lumii unde a trăit, ea a înălțat o rugăciune și Domnul i-a răspuns. Această rugăciune este cea care mă preocupă aici. Esența rugăciunii ei este aceasta: „O, Dumnezeule, Te rog dă-mi trei răni: rana căinței, rana compasiunii și rana tânjirii după Dumnezeu.” Apoi a adăugat acest mic post-scriptum, despre care cred că este cel mai frumos lucru pe care l-am citit vreodată: „Cer aceste lucruri fără să pun vreo condiție.” Ea nu s-a târguit cu Dumnezeu. Ea a vrut trei lucruri și toate erau pentru gloria lui Dumnezeu: „Cer acestea fără nicio condiție, Tată; fă ceea ce-Ți cer și apoi trimite-mi nota de plată. Oricât m-ar costa, voi fi de acord.”

Toți marii creștini au fost suflete rănite. Este ciudat ce îi poate face o rană unui om. De exemplu, un soldat care merge la bătălie. Este plin de umor, de putere și de siguranță de sine; apoi, într-o zi, este atins de un proiectil și el cade, devenind un om plângăreț, bătut, învins. Deodată, lumea lui se năruie și acest om, în loc să mai fie acel flăcău grozav, puternic, cu pieptul lat care credea că este, devine din nou un băiat plângăreț. Și, după

cum am aflat, așa se întâmplă: soldații plâng după mamele lor în timp ce zac, sângerând și suferind, pe câmpul de luptă. Nimic nu reușește atât de bine ca o rană să ne înlăture siguranța de sine, să ne aducă din nou în starea de copil și să ne facă mici și neajutorați în ochii noștri.

Multe dintre personajele Vechiului Testament au fost oameni răniți, loviți de Dumnezeu și care au suferit cumplit, așa cum a suferit și Domnul lor, după ei. Să-l luăm pe Iacov, de exemplu. De două ori Dumnezeu l-a făcut să sufere; de două ori L-a întâlnit pe Dumnezeu și de fiecare dată întâlnirea s-a lăsat cu o rană, ba într-una dintre ocazii s-a produs chiar o rană fizică și el a șchiopătat din coapsă tot restul vieții sale. Iar omul Ilie - nu a fost el mai mult decât un teolog, mai mult decât un doctrinar? El a fost un om care a fost lovit; a fost lovit de sabia lui Dumnezeu și, de atunci, n-a mai fost doar un descendent al lui Adam, plin de siguranță de sine. El a fost un om care a avut o întâlnire cu Dumnezeu, care s-a confruntat cu Dumnezeu și a fost frânt și învins înaintea Lui. Iar când Isaia L-a văzut pe Domnul înălțat, știți ce i s-a întâmplat. Sau Ezechiel, de exemplu: s-a prosternut în fața Dumnezeului său și a devenit ca un copil. Și mai sunt încă mulți alții.

Omul rănit este un om învins, și omul adamic - puternic, robust și încrezător în sine - încetează să riposteze; își predă sabia și se predă, iar rana lui îl ucide. Să vorbim pe rând despre aceste trei răni.

1

Prima este rana căinței. Am tot auzit în ultimii treizeci de ani că pocăința este o schimbare a minții, și cred acest lucru, bineînțeles, într-o anumită măsură. Dar exact asta este problema cu noi. Am redus pocăința la schimbarea minții. Este un act mental, într-adevăr, dar subliniez că pocăința nu este posibil să ne fie benefică atâta vreme cât ea nu este ca o rană în interiorul duhului nostru. Niciun om nu s-a pocăit cu adevărat până când păcatul său nu l-a rănit aproape de moarte, până când rana nu l-a frânt și învins, luându-i întreaga putere de a lupta și siguranța de sine și până când el nu se vede ca fiind unul care și-a țintuit Mântuitorul pe lemn.

Nu știu cum e cu voi, dar singurul mod în care pot să umblu drept înaintea lui Dumnezeu este să rămân într-o stare smerită, să păstrez mereu în duhul meu un sentiment al căinței. Sunt o mulțime de modalități ușoare și ieftine de a scăpa de păcat și a-ți liniști conștiința. Dar marii creștini, de pe paginile Bibliei sau din afara ei, au fost și sunt aceia care au fost răniți de un sentiment al căinței, astfel încât nu vor scăpa niciodată de gândul și senzația că ei personal L-au crucificat pe Isus. Marele episcop Ussher obișnuia să coboare pe malul râului și întreaga după-amiază de sâmbătă și-o petrecea îngenuncheat lângă un trunchi de copac, plângându-și păcatele în fața Dumnezeului său. Probabil acesta a fost secretul măreției sale.

Să ne ferim de pocăința deșartă și pripită și în mod deosebit să ne ferim de a nu ne căi deloc. Cu toții suntem o rasă păcătoasă, femei sau bărbați deopotrivă, un popor păcătos, și până când cunoștința nu a lovit cu putere, până când nu ne-a rănit, până când nu a străpuns și nu a trecut dincolo de micul departament al teologiei noastre nu ne-a fost de niciun folos. Cineva poate crede în totala stricăciune a omului și totuși să nu aibă nicidecum sentimentul că acest lucru e valabil și pentru el. Mulți dintre noi credem în stricăciunea totală a omului, dar nu am fost răniți niciodată de conștiința faptului că am păcătuit. Pocăința este o rană pe care mă rog să o simțim cu toții.

2

Apoi este rana compasiunii. Compasiunea este o identificare emoțională cu cel ce suferă. Cristos a avut o compasiune perfectă. Cel care are această rană a compasiunii este un om care suferă împreună cu alții. Isus Cristos, Domnul nostru, nu mai poate suferi niciodată ca să ne salveze. El a făcut acest lucru o dată pentru totdeauna când S-a dat pe Sine Însuși, fără pată, prin Duhul Sfânt, Tatălui, la crucea Calvarului. El nu mai poate suferi pentru a ne salva, dar trebuie să sufere încă pentru a ne câștiga. El nu-Și cheamă poporul la o suferință răscumpărătoare. Acest lucru este imposibil. Răscumpărarea este o lucrare terminată.

Dar El Își cheamă poporul să simtă împreună cu El și să simtă împreună cu cei care se bucură și cu cei care suferă. Își cheamă poporul să fie pentru El acel gen de trup pământesc în care El poate plânge din nou, poate suferi din nou și poate iubi din nou. Căci Domnul nostru are două trupuri. Unul este cel în care S-a dus pe lemnul Calvarului, trupul în care a suferit pentru a ne răscumpăra. Dar El are acum un trup pe pământ, compus din cei care au fost botezați în el de către Duhul Sfânt, la convertire. În acest trup El suferă acum pentru a câștiga oameni. Pavel a spus că se bucura că putea să sufere pentru cei din Colose, împlinind măsura suferințelor lui Cristos în trupul Lui, de dragul Bisericii.

Acum, fraților, nu știu dacă am fost suficient de clar. Știu că astfel de lucruri trebuie să fie mai mult simțite decât înțelese, dar omul rănit nu este niciodată în căutarea fericirii. Există printre noi o nedemnă căutare a unei fericiri iresponsabile. În ultimii ani, privind scena vieții și văzându cum trăiesc și mor cei care se declară creștini, am ajuns la concluzia că cei mai mulți dintre noi ar prefera să fie fericiți în loc să simtă rănilor suferințelor altora. Nu cred că voia lui Dumnezeu este ca noi să căutăm să fim fericiți, ci mai degrabă să căutăm să fim sfinți și folositori. Omul sfânt este un om folositor și e foarte posibil ca el să fie și fericit; dar dacă el caută fericirea și uită sfințenia și rodnicia, este un om carnal. În ce mă privește, eu nu vreau să am parte de bucuria carnală, religioasă. Sunt perioade când e un păcat să fii fericit. Atunci când Isus, Domnul nostru, a

transpirat în grădină sau când a atârnat pe lemn, El nu a putut fi fericit. El a fost un „om al durerii și obișnuit cu suferința”.

Nici marii sfinți din trecut, care au cucerit părți ale lumii pentru Isus, nu au fost fericiți în mijlocul luptei lor. Femeia care naște nu este fericită în timpul durerilor nașterii, dar de îndată ce a născut, ea este fericită fiindcă a venit pe lume un om. Voi și eu suntem, într-un anume sens, chemați să fim mame în Israel – aceia prin care Domnul poate să sufere, Se poate întrista, poate iubi și compătimi din nou pentru a naște copii.

3

În al treilea rând, există rana tânjirii după Dumnezeu. Acea femeie mică a vrut să tânjească după Dumnezeu cu un dor care s-a transformat în durere în inima ei. Ea a vrut să fie bolnavă de dragoste. Ea s-a rugat, de fapt, astfel: „O, Dumnezeule, fă să Te vreau cu atâta tărie, încât această dorință să devină o rană în inima mea, de care să nu mă vindec.” Astăzi, a-L accepta pe Cristos este punctul final. Acesta este scopul. Și toată evanghelizarea duce la un singur lucru: creșterea numărului de oameni care-L acceptă pe Cristos, și acolo punem punct. Critica mea la adresa mai tuturor conferințelor noastre biblice este aceea că ne petrecem timpul tot numărând comorile pe care le avem în Cristos, dar nu ajungem niciodată în punctul în care ceva din ceea ce este în Cristos să ajungă în noi. Dumnezeu ne-a binecuvântat cu toate binecuvântările duhovnicești în locurile cerești în Cristos, dar, așa cum nu poți cumpăra mâncare cu banii care sunt încă în bancă, nu poți nici să trăiești din comorile care sunt în Cristos dacă nu le experimentezi în tine.

Foarte mulți dintre noi spun: „În regulă, voi mai participa la o conferință biblică” sau „Voi urma un curs” sau „Voi cumpăra o carte”. Prieteni, noi nu avem nevoie de mai multe instrucțiuni. Am fost instruiți până la sânge. Unde în lume există mai multă învățătură fundamentalistă decât aici, în Chicago? Aici este Mecca Fundamentalismului. Aici este Vaticanul Evanghelizării. Avem acasă teancuri de caiete cu notițe din ultimii douăzeci și cinci de ani. În ele găsim informații suplimentare în legătură cu unele texte sau ilustrații pe care le-a oferit cineva pentru a clarifica o doctrină. Dar, vai, ce făpturi slabe suntem! Ce oameni fără bucurie suntem!

Observați paradoxul: să fii un creștin fericit că ești iertat, și totuși să fii rănit și să-ți amintești durerea; să te bucuri de pacea dată de lucrarea terminată a lui Cristos, și totuși să suferi pentru a câștiga pe alții; să-L găsești pe Dumnezeu, și totuși să fii mereu în căutarea Lui. Atunci când Moise a văzut gloria lui Dumnezeu, el a cerut să vadă mai mult. Când Dumnezeu i-a arătat lui Moise a găsit har, el a vrut și mai mult har. Rețineți: omul care are cel mai mult din Dumnezeu este omul care caută cu ardoare să aibă și mai mult din Dumnezeu.

Cineva a vorbit despre „o sete continuă, o dorință sacră, infinită”, și aceasta este ceea ce vreau pentru inima mea. Printre sfinții de plastic din vremea noastră, Isus singur trebuie să sufere moartea, și tot ceea ce vrem noi este să mai auzim încă o predică despre moartea Lui; Isus poartă toată suferința, iar noi vrem să fim fericiți. Dar, fraților, dacă am fi ceea ce trebuie să fim, am căuta să cunoaștem în experiență înțelesul cuvintelor: „Dacă bobul de grâu căzut în pământ, nu moare, el rămâne singur, dar dacă moare, va aduce multă roadă.”

Am fost puternic și adânc motivat de dorința ca voi și eu să facem ceva mai mult decât doar să ascultăm, de dorința de a îndrăzni să venim la Dumnezeu ca Lady Iuliana și de a-L ruga să ne dea o rană părintească, demnă de încredere - sau poate chiar trei, dacă doriți: să ne rănească cu sentimentul păcătoasei noastre nevrednicii, și să nu scăpăm niciodată de acest sentiment; să ne rănească cu suferințele lumii și cu durerile Bisericii; apoi să ne rănească cu o tânjire după El, cu o sete, o sete sacră și cu un dor sfânt care să ne ducă înainte spre perfecțiune.

*Lipsa dorinței este boala bolilor;
Multe mii, din cauza ei, au urmat căi întunecate;
Balsamul, vinul dorințelor predestinate
Este triumfătoarea căutare și tânjire după Dumnezeu.**

Notați această propoziție: „triumfătoarea căutare și tânjire după Dumnezeu.”

Aproape în fiecare zi mă rog ca „o căutare și o tânjire triumfătoare după Dumnezeu” să revină în bisericile evanghelice. Noi nu avem nevoie ca doctrina noastră să fie întărită; suntem la fel de ortodocși ca fariseii din vechime. Dar acest dor după Dumnezeu care aduce torente spirituale și vârtejuri de căutare și lepădare de sine aproape că a dispărut din mijlocul nostru.

*Lui Dumnezeu Îi face plăcere să fie dorit, să fie căutat,
Căci El Însuși ne-a căutat cu-atâta dragoste și dor;
Ce gând minunat – din dragoste pentru noi, viața Și-a dat
Și tânjește ca noi să fim acum cu El acolo, sus.**

*(Frederick W. Faber)

Cred că Dumnezeu vrea ca noi să tânjim după El cu acea tânjire care ne face să ne îmbolnăvim de dragoste, care se transformă într-o rană în duhul nostru, care ne face tot timpul să ne îndreptăm spre El, mereu căutând și mereu găsind, având mereu și dorind mereu. Astfel pământul va deveni tot mai puțin valoros pentru noi, iar cerul va veni tot mai aproape în timp ce ne adăpostim în Dumnezeu și în Cristos.

Să îndrăznim să ne plecăm inimile și să spunem: „Tată, am fost un creștin copilăros și iresponsabil, dornic mai mult să fiu fericit decât să fiu sfânt. O, Doamne, dă-mi trei răni. Rănește-mă cu sentimentul păcătoșeniei mele. Rănește-mă cu compasiune pentru lume și rănește-mă cu o dragoste pentru Tine care să mă facă să urmăresc, să cercetez, să caut și să găsesc totdeauna.”

Dacă îndrăznești să rostești în mod sincer această rugăciune, dorindu-ți cu adevărat aceste lucruri de la Dumnezeu, acest moment poate deveni un punct de cotitură în viața ta, poate deveni o ușă deschisă spre victorie. Dumnezeu să realizeze acest lucru în viața ta.